

света.

– Ааа, не ходете баби! Сегем братя има. Ще ви отрежат главите.

– Няма бе, бабо!

Отишли.

– Излъгах ги! – казала бабата.

– Излъга ги! – казал дядото.

Съборили кулата наполовина.

Казват, че момчето било много богато. Възседнала коня, но дошли шестте ѝ братя и видели, че кулата е съборена. И тръгнали да търсят сестра си. Навлезли в Балкана.

Тук-там, като ги намерили, на някой ушите отрязани, на някой носът отрязан; на някой устата отрязана. Изгубени били всичките.

Отишли си. Стигнали до една ливада. Дошъл един овчар:

– Ще отидем да кажем на баща си.

– Аз – казва – дванайсет години все за нея. Такова!... Войници жертва дадох и да я вземат.

Дошли вкъщи. Накарали халата да му завърже ръцете с вериги. Той ги скъсал. Бил много силен. Казал на майка му да му върже ръцете с коси. Не могъл да ги скъса. Не могъл и казал:

– Хайде сега да убие халата.

Взели една ябълка. Не я изхвърлили. Изкарали му очите. Кучето взело хляба, но го било гнус. Мелничарят казал:

– Брей, ергенинът е много отслабнал. Аз ще го пазя!

Отишъл оттатък. Какво да види: „Момчето е много хубаво“. Днеска-утре, днеска-утре, той си се посъвзел, поохранил се.

Един ден, много слънчев ден, сложили рогозката под черницата и легнал. Нали бил учен, разбирал и езика на врабците. Казал:

– Да си оставя едно перце. Да си направя очите, за да виждам.

Оставили му едно перце, Днес, утре – започнал да вижда. Казал на мелничаря:

– Дядо, защо хич не отварят вратата?

– Какво?

– Войниците. Вратата е стоманена, не може да я отворят.

Отишъл, отворил вратата.

– Е, дядо. Шом съм я довел, ти няма да я вземеш от мен?!

Заклал дядото и довел мелничаря.

Та такава... баща си и майка си заклал.

